

Arrest

nr. 67 785 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard word.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 23 juli 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht.

Op 7 april 2009 dient de verzoekende partij een actualisatie in van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 juli 2008. In deze actualisatie verwijst de verzoekende partij naar haar aanvraag van 23 juli 2008 en wijst ze op het gegeven dat ze op 19 september 2008 haar adreswijziging had meegedeeld.

Op 6 juli 2009 worden er bijkomende stukken opgestuurd. Op 5 november 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag en maakt ze het 'typeformulier regularisatieaanvraag' over.

Op 31 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden, beslissing als volgt gemotiveerd:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 18.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.23.05.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene heeft verder op het typeformulier 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist. Echter hij legt niet uit wat deze situatie is en waarom hij daarvoor geregulariseerd zou moeten worden. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, vloeiend Frans zou spreken, een universitair diploma heeft, aanbevelingsbrieven en een werkbepoofte voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar bestaat voor de openbare veiligheid en dat hij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden gebruikt heeft dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvragen dd. 07.04.2009 en 05.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend en geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 EVRM, verzoekers' centrum van belangen ligt hier in België) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en "van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel."

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde

motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

De bestreden beslissing in casu is gebaseerd op een verkeerd motief. De verwerende partij baseert haar beslissing ten onrechte op het loutere feit dat het Vlaamse gewest de arbeidskaart B geweigerd heeft.

Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 23/05/2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Weliswaar weigerde het Vlaamse Gewest de arbeidskaart type B aan verzoeker te tegen, maar dit is geen definitieve weigering. Het dient gepreciseerd te worden dat er beroepsmogelijkheid bestaat tegen de beslissing van het Vlaamse Gewest inzake arbeidskaarten. In het kader van deze beroepsprocedure houdt men rekening met nieuwe feiten en omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot de hervorming van de beslissing.

Gelet op het feit dat de beroepsinstanties het afleveren van de arbeidskaart type B nog kunnen bevelen, dient een voorzichtige administratieve overheid tot het verstrijken van de beroepstermijn te wachten alvorens een beslissing in functie van het al of niet bekomen van de arbeidskaart te nemen.

Indien de betrokkene toch tijdig tegen de beslissing van het Vlaamse Gewest inzake weigering arbeidskaart hoger beroep zou instellen, dan dient de voorzichtige administratieve overheid op een definitieve beslissing van de beroepsinstanties te wachten.

De verwerende partij in casu heeft helemaal geen rekening gehouden met de beroepsmogelijkheid van verzoeker tegen de beslissing van het Vlaamse Gewest dd. 23/05/2011. Op 31/05/2011 verklaarde de verwerende partij de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond hoewel verzoeker en zijn werkgever de intentie hadden om tegen de beslissing van het Vlaamse Gewest hoger beroep in te stellen, hetgeen zij op 25/05/2011 ook deden.

In het schrijven van de Vlaamse minister voor werkgelegenheid dd. 01/06/2011 blijkt dat het beroep-schrift geregistreerd werd en dat dit binnen drie maanden behandeld zal worden.

Gelet op het feit dat de verwerende partij het regularisatiedossier van verzoeker reeds met een negatieve beslissing gesloten heeft, zal verzoeker in geval van toekenning van een arbeidskaart door de beroepsinstanties, geen aanspraak meer kunnen maken op een verblijfsmachtiging.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het motief van de bestreden beslissing van de verwerende partij verkeerd is. De verwerende partij heeft zich ten onrechte gebaseerd op een beslissing die hervormd kan worden om een verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren. Deze onvoorzichtige handeling van de verwerende partij zal aanleiding geven tot een absurde situatie indien de beroepsinstanties van oordeel zouden zijn dat verzoeker een arbeidskaart mag hebben.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker is van mening dat de beslissing gebaseerd is op een verkeerd motief, met name de weigering van de arbeidskaart B. Er wordt niet vermeld dat er een beroepsmogelijkheid bestaat tegen de weigering van de afgifte van een beroepskaart. Als verzoeker tijdig hoger beroep zou aantekenen, dan moet op deze beslissing gewacht worden. Hij tekende op 25 mei 2011 effectief beroep aan. Het zal binnen drie maanden behandeld worden. Als hij in beroep toch een arbeidskaart zou krijgen, kan hij geen regularisatie meer bekomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.. 31 mei 2011, waarmee de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 7 april 2009 en 5 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

Verzoeker had uitdrukkelijk de toepassing gevraagd van de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald criterium 2.8 B. Verzoeker diende echter een arbeidskaart B voor te leggen, zoals hem medegedeeld werd op 18 januari 2011.

Op 23 mei 2011 werd de arbeidskaart B geweigerd door het Vlaams Gewest omdat de werkgever van verzoeker niet over voldoende financiële middelen beschikt om hem tewerk te stellen.

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen. De beslissing werd derhalve correct gemotiveerd.

Verzoeker zegt in het middel eerst dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 31 mei 2011, en dat hij en zijn werkgever op dat ogenblik de intentie hadden om de beslissing van het Vlaams Gewest d.d. 23 mei 2011 aan te vechten. Vervolgens zegt verzoeker dat hij effectief beroep heeft aangetekend op 25 mei 2011. Verwerende partij merkt op dat deze verklaringen niet met elkaar te verzoenen zijn.

Het is verwerende partij niet duidelijk of verzoeker op het ogenblik van de beslissing nu daadwerkelijk beroep heeft aangetekend, of nog maar de intentie had om dit te doen.

Bij uitbreiding, en bij gebrek aan documenten in het administratieve dossier die de beweringen van verzoeker kunnen staven, heeft verzoeker tot op heden niet bewezen dat hij inderdaad tijdig beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing door het Vlaams Gewest. Hij heeft derhalve niet bewezen belang te hebben bij het tweede middel, en niet een louter hypothetisch en theoretisch discours te hebben opgebouwd.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Hij heeft zelf geen bewijzen aangeleverd van wat hij beweert gedaan te hebben, met name beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing waarmee de arbeidskaart geweigerd werd. Met laattijdig aangeleverde informatie kan in de debatten geen rekening worden gehouden.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2001, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.1.3. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 23 juli 2008 en die op 7 april 2009, 6 juli 2009 en op 5 november 2009 geactualiseerd werd. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 7 april 2009 ingediend werd, betreft dit bijgevolg een materiële vergissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat bij brief van 18 januari 2011 uitdrukkelijk werd meegedeeld dat een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, uitgereikt zal worden, dat uit de brief van 23 mei 2011 van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd werd, dat de verzoekende partij op het typeformulier ‘andere prangende humanitaire situaties’ aangekruist heeft, maar dat ze niet uitlegt welke deze situaties zijn en waarom zij geregulariseerd zou moeten worden, dat de elementen van integratie op zich niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie en dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

De verzoekende partij heeft onder meer een beroep gedaan op criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. Op grond van criterium 2.8B van de instructie komt in aanmerking voor regularisatie:

“... de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Bij schrijven van 18 januari 2011 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B, ze aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats instructies zal versturen tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat een jaar geldig is.

De verzoekende partij, die zich in haar aanvraag onder meer baseerde op criterium 2.8B, behoorde derhalve te weten dat zij ofwel een positief advies moest voorleggen met betrekking tot de aangevraagde arbeidskaart B, ofwel in het bezit moest zijn van een arbeidskaart B. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op 23 mei 2011 het Vlaams Gewest een beslissing nam tot weigering van afgifte van een arbeidsvergunning in toepassing van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet. Daar de

verzoekende partij niet in het bezit gesteld werd van een arbeidskaart B en bijgevolg niet voldoet aan de criteria waarop ze voor het nemen van de bestreden beslissing een beroep gedaan heeft, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris terecht om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. In casu beoordeelde de verwerende partij de aanvraag ten gronde overeenkomstig de criteria waarop de verzoekende partij een beroep gedaan heeft en die vooraf door de verzoekende partij gekend waren. Hierbij werd uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij een arbeidskaart B diende te hebben, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet aan deze voorwaarden voldoet, maar acht de bestreden beslissing kennelijk onredelijk omdat de verwerende partij het beroep dat zij heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest niet heeft afgewacht en de bestreden beslissing werd genomen op grond van een niet definitieve beslissing.

Met een schrijven van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie wordt meegedeeld dat de arbeidskaart en arbeidsvergunning worden geweigerd. De verzoekende partij stelt thans dat een beroep werd ingediend tegen deze beslissing en voegt daartoe bij haar verzoekschrift een schrijven van het voormelde Vlaams Subsidieagentschap van 1 juni 2011 waarin de ontvangst van het beroep wordt bevestigd. Noch van dit schrijven, noch van enige andere indicatie dat beroep zou zijn aangetekend wordt evenwel enig spoor teruggevonden in het administratief dossier. De verwerende partij kan derhalve bezwaarlijk worden verweten worden dat zij geen rekening heeft gehouden met feiten die door de verzoekende partij, niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat haar beroepsprocedure bij het Vlaams Gewest nog hangend is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat moest gewacht worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. De verzoekende partij slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. De bewering van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht aannemelijk. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending aannemelijk van het *“voorzichtigheidsbeginsel”*.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN